31/05/2026

Για την μοναχή που ζούσε 17 χρόνια στην έρημο και δεν τέλειωναν ποτέ τα κουκιά με τα οποία τρεφόταν

/ Πνευματικά Αποσπάσματα

(Επιμέλεια: Στέλιος Κούκος)

λστ’

Περί Μοναχής φευγούσης το σκάνδαλον

Ο αββάς Ιωάννης, ο επονομαζόμενος Πυρρός, μας διηγήθηκε την ιστορία μιας ευλαβέστατης και πολύ ενάρετης Μοναχής, που εζούσε ασκητικά στην Άγια Πόλη [τα **Ιεροσόλυμα**]. Όμως, ο διάβολος εφθόνησε την αρετή της αγίας αυτής μοναχής, και ξεσηκώνει κατεπάνω της τον σατανικό έρωτα ενός νεαρού άνδρα.

Και η αγία εκείνη ψυχή, όταν κατάλαβε τον πόλεμο του δαίμονα και φοβήθηκε, μαζί με τη δική της, και την απώλεια του νεαρού, πήρε μαζί της ένα μικρό καλάθι και λίγα ξερά κουκιά έκαμε το σταυρό της, και αφέθηκε μ’ εμπιστοσύνη στο θέλημα του Θεού. Παίρνει, λοιπόν, το δρόμο της ερήμου, όπου νύχτα-μέρα προσεύχεται για τη σωτηρία του νεαρού και τη δική της.

Πέρασαν αρκετά χρόνια. Και κατ’ οικονομίαν του Θεού, για να μην απομείνει άγνωστη η ασκητική ζωή της, τη βλέπει ένας αναχωρητής στην έρημο του αγίου Ιορδάνου και τη ρωτάει:

– Τι θέλεις εσύ, εδώ, στην έρημο τούτη;

Κ᾽ εκείνη, θέλοντας να κρύψει το βίο της από τον αναχωρητή, του λέει:
– Συγχώρεσέ με, γέροντα, χάθηκα φαίνεται. Κάνε μου τη χάρη, αββά μου, και δείξε μου το δρόμο.

Εκείνος, όμως, που είχε πληροφορηθεί άνωθεν τα σχετικά με τον βίο της, την κοίταξε κάπως αυστηρά, λέγοντάς της:
– Πίστεψέ με, αμμάς, πως δεν έχασες καθόλου το δρόμο σου. Ωστόσο, μια που ξέρεις πως το ψέμα είναι από το διάβολο, πες μου όλη την αλήθεια, γερόντισσα, πώς έγινε κ᾽ ήρθες σε τούτα εδώ τα μέρη.

Κάπως ντροπιασμένα τότε, και με ταπείνωση, εκείνη του είπε:
– Αββά, συγχώρεσέ με. Ζούσα ως μοναχή στην πόλη, μα κάποιος νέος σκανταλίστηκε και, βαλμένος απ᾽ το σατανά, μ’ ερωτεύτηκε. Γι’ αυτό κ’ εγώ έφυγα και ήρθα σ’ ετούτη την έρημο, προτιμώντας να πεθάνω εδώ, παρά να γίνομαι για κάποιου άλλου τη σωτηρία εμπόδιο…
– Και δεν μου λες, τη ρωτάει ο Γέροντας: πόσον καιρό έχεις που ζης σ’ αυτά τα μέρη;
– Με τη χάρη του Χριστού, απαντά εκείνη, δεκαεφτά χρόνια.
– Πες μου, ακόμη, τη ρωτάει: πώς τρέφεσαι τόσον καιρό, δούλη του Χριστού;

Εκείνη, τότε, πήρε το καλάθι με τα ξερά κουκιά, και του λέει:
– Ετούτο το καλάθι, που βλέπεις με τα ξερά κουκιά, το ‘χω μαζί μου μ’ αυτά εδώ τα κουκιά, από τότε που έφυγα απ’ την Άγια Πόλη κ᾽ ήρθα εδώ. Μα ο Θεός τα οικονόμησε έτσι τα πράγματα, μ’ εμένα την αμαρτωλή, που τόσα χρόνια τρέφομαι μ’ αυτά και ποτέ δεν λιγοστεύουν! Και σ’ αυτά τα δεκαεφτά χρόνια, ούτε με είδε κανείς, μα ούτε κ’ εγώ είδα κανέναν, εκτός από σένα σήμερα…

Και ο Γέροντας, ακούγοντας τα θαυμαστά τούτα πράγματα, αναχώρησε όπως ήρθε, δοξάζοντας το Θεό!

Από το βιβλίο του Π.Β. Πάσχου, «Νέο Μητερικό, Άγνωστες και θαυμαστές ιστορίες για γυναίκες της ερήμου και της πόλης», των εκδόσεων Ακρίτας. Επιστημονική επιμέλεια Κωνσταντίνος Ι. Μπελέζος.

(Πηγή: pemptousia.gr)